

"Ово је најстрашнији дан у мом животу", Јасминка Петровић

Ова књига се доста разликује од књига које сам до сада читао. Већ сам наслов ми је звучао необично и није ме много привлачило да је читам. Зашто бих читао о најстрашњем дану у нечијем животу?

Када сам почео да читам књигу, био сам изненађен. Шта је сад ово: мајка лезбејка, отац чудак, осмак заљубљен у наставницу српског? Како је то могуће? Нисам могао да замислим ниједног свог друга у овој улози, а посебно не себе. Наставио сам да читам и тек касније ми је књига постала занимљива. Тачније, постала је занимљива од оног дела када Страхиња упознаје девојчицу Машу. У почетку му се није допала, а касније се заљубио у њу. Онда је клупко почело да се одмотава и видело се да ствари нису онакве какве су изгледале. Књига је писана у првом лицу, као дневник једног петнаестогодишњака који нема коме да се повери јер су ствари о којима говори превише личне. Он их чува у себи, а осталима треба да изгледа као да је све како треба. Он споља изгледа као фин, примеран младић. Понекад му се деси неки испад, као онај на часу српског када му је излетело оно што је мислио, а није хтео да каже и то зато што је био љут на свог друга који га је оптужио да оно што је написао у писменом раду о својој породици није истина. Ствари се брзо одвијају. Отац више није чудак, већ писац, а мајка здрава и срећна породична жена. Кад Страхиња добије батине, постаје јунак и то му прија, нарочито због Маше. Допало ми се и то што последња глава књиге почиње са „ово је најсрећнији дан у мом животу“. Као сунце које се ослобађа тамних облака и почиње слободно да сија. Тада добија писмо од Маше која га није заборавила.

Било би добро да постоји и наставак ове књиге. Сигурно бих га прочитао. Да ли ће Страхиња и Маша остати заједно или ће се појавити нека нова љубав?